

Finalisté Ceny Jindřicha Chalupického se na společné výstavě představují v Moravské galerii

V Moravské galerii v Brně dnes začíná výstava Cena Jindřicha Chalupického: Finále 2017. Romana Drdová, Dominik Gajarský, Martin Kohout, Richard Loskot a Viktorie Valocká budou v Pražákově paláci vystavovat svá díla až do 14. ledna 2018, v listopadu jeden z pětice získá nejprestižnější české ocenění pro umělce do 35 let. Výstavu finalistů doprovodí prezentace renomovaného německého umělce Clemense von Wedemeyera.

Cena Jindřicha Chalupického: Finále 2017

Moravská galerie v Brně: Pražákův palác, Husova 18
finalisté 28. ročníku: Romana Drdová, Dominik Gajarský, Martin Kohout, Richard Loskot a Viktorie Valocká
kurátorky: Tereza Jindrová, Karina Kottová
22. 9. 2017 – 14. 1. 2018

„Každý z finalistů vytvořil specifické prostředí, svůj vlastní malý svět. Navzájem spolu ale díla v mnoha ohledech komunikují a vytváří divácky zajímavý celek,“ říká ředitelka Společnosti Jindřicha Chalupického a spolukurátorka výstavy Karina Kottová. Podruhé představí finálová výstava také dílo zahraničního hosta. Významný německý umělec Clemens von Wedemeyer připravil novou práci vycházející ze sochařských sbírek Moravské galerie. *„Jsme nadšení, že dílo přímo reaguje na místní kontext,“* dodává Kottová. Ondřej Chrobák, šéfkurátor Moravské galerie v Brně, považuje odvážný přístup umělců k prostorům Pražákova paláce za výzvu do budoucna: *„Finalisté mimo jiné ukazují velmi inovativní a místy radikální způsoby práce s výstavními sály, které jsou inspirativní i pro naše další projekty.“*

Výstava pěti různých osobností vykazuje určité společné rysy. *„Společným prvkem je ve všech případech vědomí fyzické přítomnosti diváka – těla, které se potřebuje posadit, cítí povrch věcí a vnímá vedle zraku také svým hmatem nebo čichem, případně se samo stává ‚součástí‘ díla,“* podotýká druhá z kurátorek Tereza Jindrová, podle které spolu díla souvisejí i po obsahové stránce. *„Všech pět umělců promlouvá o dnešním světě či blízké budoucnosti. Na první pohled je možná víc zajímavější věci, technologie nebo jevy, které nás obklopují, než člověk samotný. Nakonec ale ke člověku všichni oklikou odkazují, jsou inspirováni lidskými city a zkušenostmi. Proto věřím, že si diváci k jejich dílům snadno najdou cestu,“* vysvětluje Jindrová.

Wedemeyer využil díla ze sochařských sbírek Moravské galerie k tvorbě nového videa a instalace

Nové dílo pro Atrium Pražákova paláce vytvořil mezinárodně etablovaný německý umělec Clemens von Wedemeyer. Ve výstavě nazvané Nebeská havěť představuje video, ve kterém se historicky a obsahově nesourodé sochy od kanonických českých sochařů i méně známých autorů ze sbírky Moravské galerie setkávají v rámci nově přeuvyprávěné Vesmírné odyssey. Společným rysem je jim zvláštní mezistav na hranici vzniku a zániku. Wedemeyer také připravil intervenci do stálé expozice Moderního umění – autorsky pojatou fyzickou konstelací soch použitých ve videu od umělců jako je Josef Václav Myslbek, Vlasta Prachatická-Kolíbalová nebo Vincenc Makovský.

Laureáta vybere nová porota

Umělec, který se stane 28. držitelem Ceny Jindřicha Chalupického, vybere nová mezinárodní porota. Zasednou v ní Zdenka Badovinac, ředitelka Moderna galerija v Lublani, Vjera Borozan, ředitelka Artyčok TV, Bonaventure Soh Bejeng Ndikung, ředitel SAVVY Contemporary v Berlíně, Lenka Klodová, umělkyně a vedoucí Ateliéru tělového designu FaVU VUT v Brně, Vasif Kortun, ředitel SALT v Istanbulu, Marek Pokorný, umělecký ředitel galerie PLATO Ostrava a Laurel Ptak, ředitelka Art in General v New Yorku. Kromě toho, že porotci reprezentují přední mezinárodní umělecké instituce, byl při jejich výběru kladen důraz na geografickou i názorovou rozmanitost a genderovou vyrovnanost.

Slavnostní vyhlášení Ceny Jindřicha Chalupického 2017 proběhne 26. listopadu v Univerzitním kině Scala. Režie večera se ujme držitel Českého lva a ceny European Film Awards Tomáš Luňák, přímým přenosem jej divákům zprostředkuje Česká televize na stanici ČT Art.

Laureát Ceny Jindřicha Chalupického tradičně získá sto tisíc korun na realizaci výstavy, publikace či jiného autorského projektu, šestitýdenní stipendijní pobyt v New Yorku ve spolupráci s rezidenčním centrem Residency Unlimited a hmotnou cenu z dílny designéra Maxima Velčovského. Návštěvníci finálové výstavy opět určí laureáta Divácké ceny Českých center, který získá možnost absolvovat rezidenční pobyt v jednom z evropských Českých center.

Výstava se uskutečnila za finanční podpory statutárního města Brna.

Pořadatelé: Společnost Jindřicha Chalupického,
Moravská galerie v Brně

Hlavní partneři: Ministerstvo kultury ČR,
Magistrát hl. m. Prahy,
J&T Banka

Hlavní mediální partner: Česká televize
Partneři výstavy: Magistrát města Brna, Státní fond kultury ČR,
Česko-německý fond budoucnosti,
Institut für Auslandsbeziehungen e.V.

Za finanční podpory: Česká centra, Městská část Praha 7,
Trust for Mutual Understanding

Partneři: Národní galerie v Praze, Centrum a nadace pro současné umění Praha,
Residency Unlimited, Univerzitní kino Scala,
Stuchlíková & Partners, Fair Art

Mediální partneři: Art+Antiques, Artyčok.tv, ArtMap, Artalk.cz,
A2, GoOut, KAM, Radio Wave, Radio Krokodýl, Railreklam

Speciální partner: AGC Flat Glass Czechia.s., Tarkett, AQNB Productions

Kontakty:

PR, tiskový servis:
Aerocom, Jirečkova 8, Praha 7, Jan Noháč,
e-mail: honza@aerocom.cz, tel.: 739 378 305

Organizátor:
Společnost Jindřicha Chalupického,
Dukelských hrdinů 500/25a, Praha 7, 170 00,
www.cjch.cz, tel.: 732 464 434

Moravská galerie v Brně:
Husova 18, 662 26 Brno, Michaela Paučo, tisková mluvčí
michaela.pauco@moravska-galerie.cz, tel.: 724 516 672

Příloha tiskové zprávy Finále 2017

Romana Drdová

Romana Drdová (1987) je absolventkou Akademie výtvarných umění v Praze (Ateliér nových médií I./škola Tomáše Svobody). Absolvovala také několik studijních stáží, mj. na Korean National University v Soulu, na HfG v Karlsruhe (ateliér Urse Lehni) nebo v ateliérech hostujících pedagogů AVU Floriana Pumhösel a Nicole Wermers. Její tvorbě, často v médiích objektu, fotografie, nebo instalace, je vlastní specifická čistá estetika, mnohdy až průhlednost a práce se světlem, hmotou a prázdnotou v kombinaci se specifickými materiály a postupy, pro které se autorka inspiruje kromě kontextu vizuálního umění také ve světě módy, technologie nebo designu. Citlivě a metaforicky se vyjadřuje k tématu vnímání a mezilidské interakce v době „datového smogu“. Svou tvorbu představila především v českých nezávislých institucích (samostatné výstavy například v pražském centru současného umění MeetFactory nebo Karlin Studios), ale také v Národní galerii v Praze a v mezinárodním kontextu ve Vídni, Berlíně, či belgickém Liège.

Romana Drdová vychází ve své tvorbě z neutuchající fascinace žitou zkušeností – zkušeností jedince ve světě definovaném globalizací, konzumem, komodifikací a virtualizací. Nachází tak inspiraci v módě, gastronomii, designu, reklamě, kosmetice a obecně v produktové estetice, kterou využívá a potažmo zneužívá skrze obnažování absurdity nadprodukce. Hlavními motivy pro její finálovou instalaci se stalo emocionální odcizení na jedné straně a fyzická přítomnost/zkušenost na straně druhé. Umělkyně si klade otázku, jak si má člověk dnes poradit s potřebou něco cítit? Možnou odpověď nabízí podle ní právě předměty denní spotřeby – svými příjemnými tvary, materiály a strukturami uspokojují touhu po zážitku z dotyku. Toto puzení k dotýkání chce Drdová stimulovat výrazně haptickou povahou svých objektů, hrou s materiály i barevností. S dotykem se přirozeně spojuje i potřeba intimity a důvěrnosti. Drdová si na jedné straně pohrává s navozením pocitu erotického napětí (textilní povrch, tělesné fragmenty ve videu), současně ji ale zajímá pravý opak: odosobněná, bezpohlavní forma emoční interakce – tzv. faceless partner, kterým může být třeba i robot. Zatímco svoje prožitky a dojmy sdílíme neosobně skrze komunikační sítě a média nebo dokonce s virtuálními společníky, náš bezprostřední kontakt s druhými je modifikován množícími se zábranami – Drdová si všímá oddělovacích a „ochranných“ prvků na úradech (přepážky), v restauracích (stoly v samostatných „boxech“), v nákupních centrech nebo na letištích a v podobných „přechodných“ zónách, nebo dokonce na poutních místech a v kostelích, které se staly pouhou turistickou atrakcí. Právě prvky z těchto míst umělkyně transponuje do jednoduchých objektů z plexiskla a umísťuje je na vyvýšené pódium, aby už neunikaly naší pozornosti a tím nám snad ukázaly něco o sobě samých.

Dominik Gajarský

Dominik Gajarský (1986) je absolvent Akademie výtvarných umění v Praze (Ateliér nových médií II/škola Anny Daučíkové). Strávil také studijní stáž na UdK v Berlíně (ateliér Josephine Pryde). V roce 2014 byl jedním z finalistů ceny Leinemann Foundation Award. Gajarský se vyjadřuje především prostřednictvím média fotografie a pohyblivého obrazu se zvláštním citem pro analogovou techniku včetně její historie. Formálně často odkazuje k modernistickým vzorům, současně však nahlíží kánon a hegemonii západní kultury kriticky, mj. s ohledem na post-koloniální diskurs, feminismus nebo ekologii. Svou tvorbu pravidelně představuje na samostatných i skupinových výstavách a přehlídkách v Česku i v zahraničí, např. na Close-Up cinema v Londýně, na PAF v New Yorku, v Českém centru v Berlíně či v Národní galerii v Praze. Absolvoval rezidenční pobyt v rámci EIB Artists' Development Programme v Lucembursku a na Summer Academy v Salcburku. Vedle vizuálního umění je také aktivním hudebníkem.

Hlavní doménou tvorby Dominika Gajarského je fotografie a pohyblivý obraz, a to často v konfrontaci s mluveným či psaným slovem, přičemž jako zdroj využívá odbornou literaturu, poezii, ale i anekdoty nebo lidovou moudrost. V minulosti už také několikrát pracoval s atmosférickou instalací svých děl za použití barevných světél. Tyto prvky se nyní znovu koncentrují v jeho finálovém projektu. Místnost uzpůsobená k promítání nového filmu má daleko k neutrálnímu black boxu: zelené osvětlení, sklon projekce a možnost uložit se do lehátek vedou diváka ke zvolnění a ponoření se do prostředí, jehož celkové působení je podpořeno i čichovým zážitkem. Gajarský, který má zkušenosti s výrobou parfémů, připravil za použití čisté konopné esence vůni propojující naši fyzickou realitu se sledovaným videem. Snímek, kombinující nedějovou obrazovou složku s osobním vyprávěním, navazuje na umělcův zájem o téma zvířat, jejich vztah s člověkem a zejména polidšťování zvířat jako projev lidské kultury. Tentokrát jde o promluvy hada a husy na způsob bajek. Jejich příběhy jsou inspirovány „skutečnými událostmi“ – senzačními zprávami, na které umělec narazil na internetu a jejichž společným jmenovatelem je interakce zvířete a auta. Koncentrují se v nich ale obecně lidské emoce, jako je strach, osamocení a zklamání. Do zvířecích monologů Gajarský současně nenápadně infiltroval úryvky z klasické literatury o vztahu drog a moderního myšlení (Thomas DeQuincey: Zpověď požívače opia, 1822; Aldous Huxley: Brány vnímání, 1954; Sadie Plant: Psaní na drogách, 1999). Vybrané sentence ke svému zdroji sice bezprostředně neodkazují, staví ale v důsledku celou Gajarského práci do ještě trochu jiného světla – vyznění videa a instalace můžeme chápat ironicky, ale také provokativně, pokud jde o uznání, které zpravidla připisujeme strážlivé lidské racionalitě.

Příloha tiskové zprávy

Finále 2017

Martin Kohout

Martin Kohout (1984) je absolvent Filmové fakulty Akademie múzických umění v Praze (Katedra kamery) a Städtelschule ve Frankfurtu (ateliér Simona Starlinga). Dva roky také studoval na UdK v Berlíně. Jeho multimediální tvorba reaguje na nejrůznější životní situace, na neuchopitelnost současného světa a neschopnost individua se v něm zorientovat. Kohoutovým hlavním tématem je médium internetu a sebereflexe člověka v globální komunikaci, která přináší protichůdné zážitky - sblížení i agresi, sebedůvěru i bezmoc. Svou tvorbu představil v posledních letech v českém i mezinárodním kontextu na samostatných i skupinových výstavách, mj. v New Yorku, Pekingu, Tokiu, Berlíně, Paříži nebo Sofii. V roce 2010 byl jedním z finalistů německé ceny Marler Video-Kunst-Preis. V roce 2008 zvítězil v soutěži Jiné vize na Festivalu animovaného filmu v Olomouci a byl finalistou Ceny Jindřicha Chalupického již v roce 2014. Od roku 2008 žije v Berlíně.

Snímek Martina Kohouta, který sám autor staví na pomezí krátkého filmu a videa, má na výstavě finále CJCH svou premiéru, současně ovšem spadá do Kohoutova obsáhlejšího projektu, jenž zahrnuje další videa a publikaci odborných textů a který byl podpořen produkční společností Video in Common. Ústředním tématem projektu je problematika noční práce a jejich souvislosti společenských, ekonomických, ale i fyzických a psychických. Finálový snímek je složen z několika epizod, které nemají strukturu narativní posloupnosti, naopak by mohly fungovat i samostatně. Spojujícím prvkem všech částí je trojice polofiktivních postav, které se nikdy nesetkají všechny naráz: je to partnerská dvojice Asli a Bora a jejich kamarádka Sung. Zatímco Asli pracuje ve dne, Bora chodí do práce v noci – jejich společný čas je tak výrazně omezený a hlavní díl jejich interakce se uskutečňuje skrze vzkazy a zprávy. Samotné téma noční práce, respektive střídání denního a nočního režimu tak v tomto snímku tvoří spíš kontextuální pozadí pro ústřední motiv asynchronního vztahu a potažmo mezilidské komunikace a jejich podob v jednadvacátém století. Další výraznou významovou rovinou jsou tak moderní technologie a způsob, jakým proměňují náš každodenní život – ať už jde o pohyb v urbánním prostředí, ochranu majetku, nebo nákup zboží... Trojice vzkazů, které si vyměňuje Bora s Asli, se podobá líčení pořouchlých snů nebo představ „pod vlivem“; zároveň má ovšem povahu poněkud zneklidňujících absurdních anekdot – líčí totiž situace, které dnes sice nezažíváme, mohli bychom si je ale docela snadno představit v blízké budoucnosti.

Richard Loskot

Richard Loskot (1984) je absolvent Fakulty umění a architektury na Technické univerzitě v Liberci (ateliér Vizuální komunikace). Dva roky také studoval na Akademii der Bildenden Künste v Michově (ateliér Magdaleny Jetelové). Tvorba Richarda Loskota je založena na procesualnosti a vytváření situací a prostředí, která tematizují samotné lidské vnímání. Využívá přitom sofistikovaných prostředků a moderních technologií, které ve výsledku na diváka mohou působit jako propracovaný kouzelnický trik. Pravidelně prezentuje svou práci na samostatných výstavách zejména v Česku a na Slovensku (mj. v Národní galerii v Praze, Domě umění města Brna či Galerii hl. m. Prahy) a také na skupinových výstavách u nás i v zahraničí (např. Biennale Giovani Monza, galerie Rotor v Grazu či v Astrup Fearnley Museet v Oslu). V roce 2013 byl jedním z finalistů ceny Blumm Prize v Bruselu. V roce 2007 zvítězil v soutěži Exit (Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem) a byl finalistou Ceny Jindřicha Chalupického již v letech 2012 a 2014, kdy získal Diváckou cenu.

Finálový projekt Richarda Loskota je ambiciózním propojením řady motivů a postupů, které se objevily v jeho dosavadní práci, do nového celku. Multimediální instalace rozkročená do dvou sálů Pražákova paláce svým způsobem navazuje na historii této konkrétní budovy, která dříve sloužila jako obytný dům. Loskot zde prostřednictvím minimalistických forem vytváří environment evokující interiér bytu – pracovnu/ložnici a salon/jídelnu. Základní charakteristikou tohoto „bytu“ je ovšem absence jeho obyvatel či jejich bezprostředních stop. Formální čistota hraničí s vyprázdněností a i prvky, které by snad mohly působit uklidňujícím dojmem zútulnění – zpěv kanárka, čtoucí hlas, sluneční odlesky či odpočívající kočka – se paradoxně ukazují podivně odcizené. Umělec také pokouší naše vidění tím, že pomocí moderních technologií klade do cesty překážky, určuje nám úhel pohledu nebo zdvojuje a doplňuje obraz reality o virtuální (a svým způsobem bohatší) dimenzi. Richard Loskot velmi dobře ovládá umění zdání a klamu, nejde mu ovšem o dokonalou iluzi, nýbrž právě o moment odhalení, v němž si uvědomíme třeba čistě technickou povahu něčeho, co jsme v prvním okamžiku považovali za „přirozené“. Sama kategorie přirozenosti je tak svým způsobem zpochybněna.

Viktorie Valocká

Viktorie Valocká (1988) je absolventkou Akademie výtvarných umění v Praze (Ateliér malířství II./škola Vladimíra Skrepla). Byla také na studijní stáži na Universidad Complutense department Bellas Artes v Madridu a dva semestry strávila v ateliérech hostujících pedagogů AVU, Florianu Pumhöselu a Silke Otto Knapp. Valocká je především malířkou, pracuje také v médiích koláže, kresby a keramiky. V její často velkoformátové malbě je zřejmá inspirace uměním začátku 20. století, zejména artificialismem či poetismem, spíše než aktuálními trendy na mezinárodní scéně. Přesto se téměř abstraktní tvorba Valocké vyznačuje velmi aktuálním jazykem a vyzrálým rukopisem. Autorka svou tvorbu představila zejména v kontextu české nezávislé umělecké scény, vystavovala ale také v Národní galerii v Praze nebo v Sør-Troms Museu v norském Trastadu. V rámci Are-events byla v roce 2016 na rezidenci v Athénách.

Malířský výraz Viktorie Valocké je těžko zaměnitelný: její tvorba připomíná na jedné straně umělecké styly 20. století jako informel, tašismus, surrealistické dekalky Maxe Ernsta nebo český artificialismus v podání Toyen; na druhé straně konvenuje současným tendencím obnoveného zájmu o materialitu a rukodělnost nebo prolínání užitých forem (textilní tvorba) s „vysokým“ uměním. Experimenty s barvením a odbarvováním látek (mj. použitých prostěradel) otevřely Valocké nové možnosti práce s obrazem i jeho instalace v prostoru. Konvolut tří velkoformátových obrazů, které vznikly pro finálovou výstavu, je svým způsobem „návratem“ ke klasickému obrazu – tedy malbě na našepsované plátno napnuté na rámu, současně ovšem těží z předchozích zkušeností s barvením látek a z jejich formálního rejstříku. Kombinovaná technika využívající akryl, olejové barvy a vosk je postavená na kumulaci barevných vrstev, které se místy slévají do neprostupné hmoty, jinde ale poutají pozornost svou svítivostí a transparentí. Společným jmenovatelem všech pláten je nervní kaligrafická linka připomínající automatickou kresbu. Pod nánosy barev se pak na všech třech plátnech skrývá už stěží rozpoznatelný motiv delfína, který dal název jednomu z obrazů a objevuje se také na pomalovaných gaučích. Ty doplňují tradiční nástěnný triptych o prostorovou instalaci, která umožňuje zážitek z malby ze zcela jiné perspektivy. Valocká se pro svoje obrazy zpravidla inspiruje věcmi a lidmi ze svého okolí, ale také na zahraničních cestách. Největší z vystavených pláten nazvané HighFa kombinuje abstraktní plochu s realistickým detailem: jde o posvátnou zahradu Bah'á'í v izraelském městě Haifa. „Věrné zobrazení“ místa, které je spravované jako svaté, ačkoli bylo vybudováno jen před několika dekády, je pro umělkyni svým způsobem ironickým komentářem na konto realistické malby.

Zdenka Badovinac
Vjera Borozan
Bonaventure Soh Bejeng Ndikung
Lenka Klodová
Vasif Kortun
Marek Pokorný
Laurel Ptak

Novinkou loňského ročníku Ceny Jindřicha Chalupeckého bylo zahájení tradice uvedení výstavy zahraničního hosta, který připraví samostatný projekt paralelně s výstavou finalistů Ceny. Mělo by se jednat o výrazného současného umělce či umělkyni, jejichž práce rezonuje s aktuálním děním na české umělecké scéně, přestože zde dosud nebyla zevrubněji představena. Po loňské výstavě Laure Prouvost je naším hostem pro rok 2017 německý umělec Clemens von Wedemeyer. Ve svých dílech na poli konceptuálního pohyblivého obrazu a audiovizuálních instalací se Wedemeyer často zabývá (filmovými) archivy, historickými a symbolickými referencemi, které obohacuje o angažované komentáře a spojuje tak archivní materiál s aktuálními otázkami. Wedemeyerův výzkum se většinou odráží od inspirace konkrétním místem a situací. Umělec přitom věnuje zvláštní pozornost sociálním nebo fyzickým konstelacím a mocenským vztahům, které se vážou ke specifickému prostoru v jeho přítomném nebo historickém okamžiku. V *Nebeské havěti*, projektu vzniklém přímo pro tuto příležitost, Wedemeyer subjektivně vybral několik děl ze sochařských sbírek Moravské galerie k tvorbě nového videa, představeného v Atriu Pražákového paláce, a instalace intervenující do stálé expozice Moderního umění tamtéž. Umělec zde vytvořil poetický a přesto politický narativ, ve kterém iniciuje nečekaná spojení mezi historicky a obsahově nesourodými díly: od značně poničené gotické madony přes archetypální portréty od kanonických českých sochařů, jako je Josef Václav Myslbek či Vincenc Makovský, až po méně známá díla a autory. Během surreálního setkání ve vesmíru se digitalizované sochy podrobují manévřům dominance a podvolení. Bysta lokálně zasloužilého generála, maska hlavního patrona českých zemí či Prométheova hlava se stávají pouhou fyzickou hmotou, rozehranou v rámci nově převyprávěné Vesmírné odyssey. Dílo navazuje na předchozí umělcův výzkum na téma diskurzivní, sociální a symbolické hodnoty sochy ve vztahu k filmu, aktérům i divákům, již se Wedemeyer zabýval na výstavách *The Cast* v římském Národním muzeu umění 21. století MAXII (2013) a následně v rámci projektu *Cast Behind You The Bones Of Your Mother* představeném berlínskou galerií KOW v roce 2015.

Clemens von Wedemeyer, narozen v roce 1974 v německém Göttingenu, v současnosti žije a pracuje v Berlíně a je profesorem nových médií na lipské Akademii výtvarných umění. Studoval fotografii a média na Fachhochschule Bielefeld a na Akademii výtvarných umění v Lipsku, kde diplomoval v ateliéru Astrid Klein v roce 2005. Clemens von Wedemeyer se účastnil skupinových výstav například v rámci Bienále v Moskvě (2005), 4. Berlínského bienále (2006), Skulptur Projekte v Münsteru (2007), 16. Bienále v Sydney (2008) nebo dOCUMENTA (13) (2012). Samostatné výstavy představil mimo jiné v MoMA PS1 v New Yorku, ARGOS Centre for Art and Media v Bruselu, Barbican Art Centre v Londýně, Frankfurter Kunstverein, Muzeu současného umění v Chicagu nebo Hamburger Kunsthalles. Film „ESIOD 2015“ měl premiéru v rámci 66. Internationale Filmfestspiele Berlin (Berlinale) v roce 2016.

Složení mezinárodní poroty

ředitelka Moderna galerija v Lublani
ředitelka Artyčok TV
ředitel SAVVY Contemporary v Berlíně
umělkyně, vedoucí Ateliéru tělového designu FaVU VUT v Brně
ředitel SALT v Istanbulu
umělecký ředitel galerie PLATO Ostrava
ředitelka Art in General v New Yorku